

Angel.

Resnično nekaj zeló lepega je tukaj zgoraj nad nami! Le pogledjte angela! da-si užé sam največje čudo neskončno modrega Bogá, vendar se njega oči ne morejo dosti nagledati mnogih in vedno novih krasot,

ki se mu odpirajo tu zgoraj nad skrivnostnimi oblaci. Ali vidite, kako se mu oči zamikujejo v nebeško veličastvo, in kako strmèč in čudèč se gleda v rajske lepote? Nosníci sti mu napéti, ustni samega strmenja nekoliko odprti in kakor se mi zdí, posluša tudi godbo nebeško, godbo polno rajskih

melodij in veličastva; to nam kaže njega nežna glavca, oprta ob desno roko, katere mezinček se mu radosti in veselja globoko vrta v nežno in okroglo njega lice!... Pač mora biti nebeško veselje neizrečeno veliko! Kolika sreča za nas, ako bi nam bilo gledati z otročjo nedolžnostjo in občutljivostjo vse óne rajske lepôte, od katerih goveri sv. pismo: „Okó ni videlo, uhó ni slišalo, niti je v srce človekovo prišlo, kar je Bog ónim pripravil, kateri ga ljubijo.“ — Morebiti se je ravnokar vzdignila zavésa zgoraj v nebeških prostorih in „Gospod“ hodi v nebeškem veličastvu, obdan od angelov in nebeških trum, prepevajočih mu čast in slavo, s slovesno godbo, katere glasov ne more popisati nobeno peró človeško! O le gledaj in poslušaj, prav pazno gledaj in poslušaj, ti nežno in presrečno detetce, in kadar ti bode prostót, spomni se tudi nas ter pridi in povej nam vsaj v sladkih sanjah, kar si videlo in slišalo tam góri, od koder tako prijetno sije solnce, razlivajoč svoje žarke čez vso zemljo, ogrevajoč in oživljajoč jo. O pridi, pridi in utrdi nas v boji našega življenja, da bodemo vredni tudi mi, vzdigniti se na nebeških oblacih in — če tudi le iz skromne daljave! — poslušati in gledati, kaj se godí tã zgoraj! — In, kako ti je imé, dete presrečno? Kdo si, in od kod si? Kdo so ti bili roditelji tukaj na zemlji? Ali si bivalo v ubožnej koči pod slamnato streho, ali v prostornej, sijajnej palači? Ne odgovoriš ničesar! Dà, dà, niti slišati nočes več o našej solznej dolini, kjer ti je bilo prestajati toliko vročine in mraza, kjer ti je nedostajalo potrebne hrane, čevljev in obleke. Mrzel kotiček v siromašnej koči ti je bila posteljica!... Lehák in globok vzdihljej, jeden sam mil pdgled še na svoje stariše, in — pretrgana je bila nit tvojemu nežnemu življenju, vzdignil si se na skrivnostnih oblacih in šel gledat rajskih sladkosti. O pozabi in oprosti zapeljivemu svetu skušnjav, kjer nas je tako malo, da bi prestali pravno izkušnjo življenja, a ti si jo užé prestalo, detetce milo, ter si vzprejelo najboljšo službo „angel Gospodov“ biti, da izpolnuješ Njegovo sveto voljo in poslušáš glas Njegovega govorjenja. O kako si blaženo in srečno!

I. T.

Pri krésu.

Srčno bratje se radujmo,
Kresni večer je nocój!
S petjem, krikom ga praznujmo,
Glas povzdigne vsak naj svoj!

Svetlo vžé gori gromada,
Dvíga v zrak se njeni plám,
To slovanska je navada,
Ki zdaj radost dela nam.

Tjá k gromadi se vstopímo,
Dajmo v zvezo si roké,
V pesni glase povzdignímo,
Da donelo bo v dolé:

„Slave matere sinovi
Vrli mi Slovenci smò;
Naj tekó nam sreče dnevi,
Za omiko, svóbedo!

Bog obvárui nas nezgode,
Varui naš slovenski dom!
Sloga naj nam gaslo bode,
Vtihnè naj sovražni grom!

Kot za krésno to zabavo
Les gori gromade té —
Tak za dom in božjo slavo
Srca naša naj goré!“

Josip Prosen.